

מסורת הש"ס

(א) זמנים מהם (ב) נשם
לקמן על. פועל (ג) 4.7.
(ד) לקמן 4.5. (ה) וענין זיי
קדקדושי יומה מה. ושיני
(ו) וענין חוסמות יומה
שם: דים כחולין (ז) זיל
(ח) חסות (י) וכולה דרשין
(יא) ונעלה הן דרשין
(יב) זיל בפרק (יג) זיל
(יד) ושיני (טו) שיני מלה
לדקוס כיו חוסמות שנים
דיום (טז) דיומה זיל דים
הכלל (יז) יד דים אה
(יח) וענין חוסמות יומה יד
דים הכלל (יט) דרשין
בזה בלח זיל

1. וְבַת אִישׁ כָּהֵן כִּי תַחֲלֶה לְנָשׁוֹת אֶת אָבִיהָ הִיא מִחֻלָּלָה בְּכָאֵשׁ תִּשְׂרָף וְיָקָרָא כֹא ט

וירקו כ' 3. ועשייתם לו כאשר
זמנם לעשות לאחור
ובערת דרע מרקב:
דרסים יט יט
4. ודחציאו את הענף אל
פניה בית אביה וסקלתה
אמש עירא כאגנס
ומהה כי עשתה נבלה
בישראל לזנות בית
אביה ובערת דרע
מרקב: דרסים כב כא
5. קרשים יח
לאלהים ולא יחללו
שם לאלהים כי את אש
י' לחם אלהים הם
מקריבם וזהו קדש:
יורקו כא

היכלתא למשואה הו
קבע על הלס הכרסו
לימות המשיה כעננה בת
הקדס ועשיל לל הימנט
לל וחכיה מהה
ולא לאחורו כל היס
בדעונון מחינין אל ואס
ידען חלוק ב' הסה לו
הקסו (דעמו 4) ולא חסר
לל נשום לאחורו אל
בכל שר מיתום השו
הסכום ואס חלום וחמי
בגון שסידוה סדרה אל
הספס שחלו אל הכח
הנרנין מיתומה סלח מיס
סלח לחומו אלל במקום ש
קליס חל הומו בחימ
הכולל דבריו חל

לעולם רבי ישמעאל. דלמיר ארוסה יצתה ולא נשואה. והכי קאמר ר' אליעזר את אביה ברשות אביה דהיינו ארוסה בשריפה: **ואם חמיה.** דהיינו נשואה אם מחמיה ויצתה בעקילה כגם ישראל ומכל אדם בחנק ישראל נשואה לא יצתה מן הכלל: **לעולם כ"ט.** דלמיר שריפה חמיה. **לעולם** חמיה. **לעולם** חמיה. **לעולם** חמיה.

יתה לשרפה ונשואה קסבר רב
 אליעזר הואיל וישראל קלה מאל
 בדמקן דיי לך אס תחמיר על דם כהן
 לזנה בסקילה דלקלח עד דרגא
 דלר"ש כן מדרן שרפה סקילה חנק
 והרג ואת אביה ואת חמיה דקאמר
 רשות ניהו: הא אורי ואורי ר"מ
 בשריפה קאמר ועל כרחיך דאיש
 למימר ר' אליעזר הכא פליג עליה
 דמיהא תימי אי לית ליה גנין אב
 דר' ישמעאל על כרחיך כיון שרפה
 חמורה וקלה בת כהן סתמא כתיב
 שמיא בשמיא ותי איה גנין אב
 דנארוסה הכתוב מדבר נשואה על
 כרחיך לא יתה מכלל נשואה אס
 ישראל ומי הויא לה לסקילה אס
 התמיד הכתוב בארוסה בת כהן מבת
 ישראל שכן היא חמורה תחמיר
 בנשואה שהיא קלה: **איפור.** אידי
 ואידי רשות והיא דקאמר את אביה
 ולא נקט לשון ארוסה ולשון נשואה
 סירכא נקט אמילתיה דחנא קאמר
 סריך דאידי בלישנא דקרא: **הלכא**
למשיא. הלכא זו שביצאו ימות
 המשיח אטריקן לו שישורו ד מיתות
 בית דין קאמרו: הכי קאמרינא כללס
 למא לי **סוגיא דשמעאל הלכא קאמר.**
 בתמיה: מי שייך למימר הלכא כבי
 האי מלתוקט שאין בין רבין לרבנא
 לא חיוב ולא פטור ולא חילוק מיתיה
 דתוריייהו ומפרשי נשואה בשריפה
 ארוסה בסקילה ובחיקון לשון הכרייתא
 פליגי מר מתקן לה ללישנא דלא
 אטריקן לאפוכה ומר מפיל לה משום
 דוחאק ללישנא דמיהא ומהי הלכא איכי
 למימר כסוגיא דשמעאל אחרי שאין
 אנו למדיין ממנה כלום כשינא המשיח
 ויהיה המהם שאל את רבי אליעזר
 בציא לשון אמרה: **מוס יומא חנינא**
והנואפס. כל מיתה סתם חנק ולקמן נל:
 הכל היו בכלל הנואפס והנואפס.
 ושואות וארסות כהנה וישראליים:
הווא הכסוב. מכלל זה וישראל
 לסקילה בדכתיב (דברים כג) והווא
 את הערה והוואיו כתוב אחר דם
 כהן שרפה ויכתב שם וילמד סתם
 מן המפורס מה כשהווא בשראל
 מכל חנק ארוסה הווא ולא נשואה
 אף כשהווא כו: **והמיה.** בכלל
 מיתת עובדה שלא יאם כלל
 דכתיב (ויקרא כא) היא ולא עובדה
 וחומיה בכלל מיתת עובדיהן דכתיב
 כאשר זמם לעשות לאחיו ולא לאחותו
 במקום שיש חילוק מיתת עובדות כגון
 כהן שחייב לו שרפה ולו סקילה
 כהן דגויין ולא דרגיה: **חמא ארוסה**
 ר"ה קאמר את אביה
 ואת חמיה מחמיה
 חנק אמר רבא מאי
 במש או אידי ואידי
 לעולם כר"ש וקסבר
 מאה ארוסה חד דרגא
 לשריפה אף נשואה
 תחנק לסקילה מתקיף
 ואידי ר"ש בשריפה
 בינא לעולם כרבנן
 ואת חמיה בשריפה
 כיח סירכא בעלמא
 אמר רבה בר אבוב
 ח רבין משמיה דרבי
 רב יוסף הלכתא
 אלא מיתה שחיטת
 כתא למשיאא אלא
 נמי דרוש וקבל שכן
 לי סוגיא דשמעאל
 וישמעאל דתניא וכת
 ת בנערה והיא ארוסה
 בנער והיא ארוסה או
 ת"ל ויהי אשה ינאף
 וימות הנואף והנאפת
 הנואפת הוציא הכתוב
 בת כהן בשריפה מה
 בת ישראל לסקילה
 אף כשהוציא הכתוב
 ה ולא נשואה וזממיה
 חס לו כאשר זמם
 חס זמם איכא אלא
 בוועלה משום שנאמר
 לעשות לאחיו ואלא
 עאל ר"ע אומר אחת
 יצאת לשריפה יכול
 י יאביה ונאמר להלן
 ויקח הבעל אף כאן
 א"ל ר' ישמעאל אי
 ארוסה אף כאן נערה
 דרוש א"ל ובי מפני
 להביא את הנשואה
 יא את הנשואה ור"ע
 ת את הנשואה ורבי
 ה שוה ר"ו ישמעאל
 דשמואל בר אבין לפי
 יכול נחלוך בבנותיהן
 ש נפקא ר' ישמעאל
 קמ"ל ורבי ישמעאל
 הא

וְאֵתָּה נְשׂוּאָה. דקרא סתמא כתיב: **אמר לו רבי ישמעאל.** הואיל ודורש אתה גזירה שוה דרוש נמי דא דלחורוסא משמע: **בט**
וּבִטְוָה. וי"ו ימירה לרבות הנשואה: **נוזיל** זו **בשריפה.** ונחמיר עליה ממימה המפורשת בה דהוי חנק דאם משמע גזירה שוה
להביא את הנשואה הרינו נמי את הפעירה ואם משמע להביא פניה הרינו **וכי:** **ורבי ישמעאל.** דפריך ליה אם משמע וכו' לא
ידיע דעמיה דרבי עקיבא והוא סבירא ליה מדמהדר ליה בת ואי דורש שעת מינה דרבי עקיבא הדר ביה מגזירה שוה והכי
אקמרי לשמעאל אחי און אי דורש גזירה שוה זו דלאהת בת ובה ואפקה והכי קאמר ליה אם לא ענין למעוטי פניהו מנא לך: **בזריס.**
בזכאיה: **בין תמימים לבטלי מומין.** לענין עבודה יכול אף בנות בעלי מומין יאלו מכלל קדושתן ויהיה דינם כבנות ישראל אם
טוב: והי קדש. לרבות אף בעלי מומין לקדושה: **הני מילי.** דנפקי שאף בעלי מומין בקדושתן מוהי קדש: **אינא.** הכהנים עמלן
והתעוררו לקדושה שלא אמר הוואל ופסולין לעבודה והיו מותרין לעמלן למתים: **ור' ישמעאל.** דנפקא ליה במה פניהו ולא אינטרך ג"ש:
האי

סירכא נקט. פ"ה ויהא דקאמרא את אציה ולא נקט לשון ארוסה ולשון נשואה סירכא נקט וקשה דככל הספרים כחיי ויהא דקאמרא את אציה כשרפיה ויש לומר דנותן טעם במה טעה התנא שהשנאה את אציה כשרפיה מיון שהיא כקבילא ומשני סירכא נקט סירידיה דאיהו דרמזי את אציה חיל חסידים

בזאת תשרף ומיחו קשה דלא יהיב
טעמא אלף אחמי נקט את אביה
בשריה אבל נכלתו לא יהיב טעמא
וי"ל דהא דקמינא את אביה בשמייה
סירכא נקט ממוס דנעלמא נמו
בשריה וכלתו בפקיה:
הלכתא זמשיחא. פקדן ג"ש
בזמשיחא (מה). פריך
גמיה הכי והא דפקקין הלכה כר' יוסי
(בבבבבב) ר' יוחסין (קדושין דף ג' ע"ב)
דעתיד' ממזרשי ליהבינ' ג"מ כוה"ל של
מלהתקדש ממפשות שאני דיעות
דנמוסא שאני דיעה מיירי ובפ"ק
יומא (ד' י"ג. וס) דפקדו כרבי
יוסי ראשון חזר לעבודתו ג"מ נגשיא
אם פרגס שנתמנה על הציבור ועבר
מחמת האונס מיירי בפי"ה מהכלל
(מנחות נ"ב. וס) קשה דפקדן ר' יוחנן
כלא (י"הא) בן דוסא ונכד' דרב
יוסף פריך דוקא אלף הכא ונכד' ג"ש
(בבבבבב) (מה). והריד חייס פירש
דלא פריך אלף היכא דליכא תרמי
שחול למשיחא ונכד' עושה אסורא
כיון דליכא נפוקתא אלף על ידי אסור
דלא נפקת הלכה לזמשיחא וי"ל דלא
דפריך אלף ליהיב דלא ג"מ אלף
ליהיב ליעי דשמעתי דמתיק אבל
הא י"ש נפוקתא אסור ויהיב אף
על בן דהוי נפוקתא:

לְאָחֵיו וְלֹא אֶחָאוֹתוֹ. תִּמְנָה ט"ז
מִדְּמִכֵּי הָיָה וְלֹא בִּנְעוּלָה
הָיָה וְלֹא זִוּמָמִיָּה וְי"ד דָּלָה מִיֹּמֶת דְּרוּקָה
אֵלָּא הָיָה מִמַּעֲשֵׂיָן וְי"ב מִשְׁמֵס מִשְׁס
דְּנַעֲשֵׂיָן כְּאִשָּׁר זִמָּס קִמְל' לְאָחֵיו וְלֹא
לְאֶחָאוֹתוֹ וְי"ג מִתְּמָסָה ה"ה ה"ח ה"ח
דְּמַעֲשֵׂיָן נִמְנָה עַל טַבְּעָא:
וְרַבִּי יִשְׁמַעֲאֵל סָבַר שְׂדֵאכָא בַּת
וַבַּת ב'ו'. וְאִתְּ הָיָה קִי"ד
הִדְרָה נִיָּה דְלֹאס קָן נָתַת לָהּ
עֵלֶּה טַבְּעָא לֹא חָלָתָה כֵּן וַבַּת אֵלָּא
לְאֶסְפָּקִי מִגֵּ' י"ז דְלֹא תִּמְנָה דְּרוּקָה
אֶרֶסָה מִדְּנֵיָה לְעֵלֶּי דְמַס כְּשִׁנְיָה:
נָתַת יִשְׂרָאֵל לְקִיָּלָה אֶרֶסָה וְלֹא נִשְׁוֹאָה:
הָיָה

והיא ארוסה א"ל ר"ע ישמעאל אחי יב"ט יב"ט אהבה
שאתה דורש בת ובת נוציא זו לשריפה אם משמע
הביא את הפנויה ואם משמע להוציא את הפנויה הרהר
ואהני גזירה שוה למעוטי פנויה ואהני בת ובת לרבה
ישמעאל סבר מוקאמר ליה בת ובת ש"מ הדר ביה מגני
האי בת ובת מאי דריש ביה מיבעי ליה לכתני אבונה
שמצינו שחלק הכתוב בזכרים בין תמימים לבעלי מומין
ת"ל בת ובת ורבי עקיבא מיהם מקריבים והיו קורין
אי מההיא הוה אמינא ה"מ אינהו אבל בנותיהן לא

וְהָיָה כִּשְׁמֵאל. דָּקְרָה כְּתִמָּה כְּתִיב: אָמַר לוֹ רַבִּי יִשְׁמָעֵל. וְהָיָה כִּשְׁמֵאל. וְיִי יִמְרֵה לְרִבּוֹת הַשְּׁמוּעָה: נוֹלֵא וּ כְּשֵׁרִישָׁה. וְנִחְמִיר לְהִבְיֹא אֶת הַשְּׁמוּעָה הִבְיֹא נָמִי אֶת הַפְּתוּיָה וְאֵם תִּשְׁמַע לְהִבְיֹא וְיִי יִמְרֵה דְעִמָּא דְרַבִּי עֲקִיבָה וְהוּא כְּסִירָא לִיה מְדַמְדָּה לִיה בְּתָ וְיִי יִמְרֵה יִשְׁמָעֵל אֲמִי אֵין אֵלֵי דְרוּשׁ גִּירָה שׁוּר וְ דַלְמָת כַּחַד וְבִתָּה בְּכֻהֲנִים: בֵּין פְּתִימִים לְבַעְלֵי מוֹמִין. לְעֵינֵן עֲבוּדָה יִכּוֹל אֶף בְּנֵי מוֹ: וְיִי קִדְשֵׁה לְרִבּוֹת אֶף בְּנֵי מוֹמִין קְלֹדְשָׁה: כִּי מִלֵּי. דְּכִפּוּרֵי לְעֻבְרָתָהּ שְׁלָא תִּחְמָר הוּאֵל וּפְסוּלִין לְעֻבְדָּה יִהְיוּ מוֹתָרִין לְטוֹב